

Petőcz András

Majd az égi Angelikában

(Csukás Istvánnak, búcsúképpen)

*Utoljára az Angelika kávézóban találkoztunk,
nyilván törzshelyed is volt, mert mindig oda,
ha kértem valamit tőled, mindig ott,
hozzám is közel, hozzád is közel.*

*Volt valami szokatlan és lenyűgöző, ami miatt
újból és újból meglepődtem, amikor láttalak,
ahogy az arcodon mindig volt mosoly,
és a szemeidben valami nevetés.*

*A verseidet szerettem, Felnőttként Is Gyerek,
az „Orr-beszámoló”-köteted újból és mindig,
szerettem, hogy minden annyira természetes,
amikor az Angelikában veled.*

*Mostanság terveztem, hogy a szokott helyen,
megintcsak kérek valamit, meg kérdezek is,
közben pedig ős-mongol arcodat nézem,
rögzítem, mennyire különleges.*

*Legközelebb talán majd a fenti kávézóban,
az égi Angelikában találkozhatunk megint,
és tudom, hogy ott is mosoly az arcon,
és a szavad is – megvigasztal.*